

Modern Times

Posted on 28 december 2022 by Syp Wynia

Kerstvoorstelling bij Paul Haenen in het Betty Asfalt Complex in Amsterdam. Voor de pauze Dominee Gremdaat en na de pauze Margreet Dolman. In de pauze mag het bezoek briefjes in een mandje doen met daarop persoonlijke belevenissen van het afgelopen jaar. Na de pauze worden er een paar geselecteerd door Dokter Valentijn – een rolletje van Pauls partner Dammie van Geest – en de gelukkigen worden vervolgens op het podium ontvangen door Margreet Dolman.

De eerste gelukkige is een man van rond de vijftig met een piepklein knotje op het achterhoofd. Hij is het afgelopen jaar twee keer vader geworden, beide keren bij vrouwen met wie hij slechts een terloopse relatie had. Beide vrouwen hadden anticonceptie weggewoven: de eerste had een app die precies wist of ze al dan niet vruchtbaar was, de tweede had een goede intuïtie voor zoiets, of daaromtrent. De eerste affairette – met een Duitse uit München – deed zich voor bij een spiritueel kamp op Bali, de tweede – met een Australische – in Amsterdam nadat hij net terugkeerde van zo'n kamp in Mexico.

De eerste keer konden zijn volwassen dochters het nog wel waarderen, de tweede keer waren ze boos van schaamte. Hij achtte zich wel verantwoordelijk voor zijn

twee babyzonen en de moeders hadden elkaar ook al ontmoet. De jonge vader zei desgevraagd niet te werken: hij zette dingen op en gaf het dan weer uit handen. Na de voorstelling heb ik even gegoogled: hij staat in de Quote-500.

De tweede geselecteerde was een jonge vrouw, midden twintig. Haar gebeurtenissen van het afgelopen jaar waren dat ze een burn-out had gekregen, op autisme was getest – ze bleek het te hebben – en een nieuwe baan had gekregen die bij haar situatie paste en waarin ze zich gelukkig voelde. Ze leek ingenomen met de pasverworven diagnose. Op de bank bij Margreet Dolman was er weinig te merken van haar aandoening, maar ze wees het idee dat ze slechts een beetje autisme had af: je hebt autisme of je hebt het niet. Ze dacht er niet over om dat te relativeren, zoveel was wel duidelijk. Wel was ze ook sociaal, maar dat deed niets af van haar autisme, begrepen?

Nummer drie was een jongeman met een baardje, begin twintig zo te zien, barkeeper in de ZiggoDome, bewoner van kraakpanden in Utrecht. Althans, tot voor kort. Hij ging kraken om actie te voeren tegen de woningnood, maar kwam er achter dat anderen gewoon een huis hadden maar dan toch gingen kraken. Ook niet fijn: zijn vriendin en hij – ze hadden een open relatie – hadden iemand in zo'n kraakpand onderdak gegeven waarop zijn vriendin er met de nieuweling vandoor was gegaan en hij het kraakpand uit was gezet. Die twee hadden kennelijk een minder open relatie.

Meer complicaties: hij was naar eigen zeggen 'non-binair', maar dat werd in zijn wereldje vol mensen met geslachtelijke of seksuele afkortingen niet helemaal op waarde geschat, zo begrepen wij. Hij was dus niet alleen teleurgesteld geraakt in de krakers, maar ook in al die mini-minderheden van non-binairen en zo waar iedereen elkaar de maat nam en er veel haat en intolerantie was.

Het werd zelfs de wereldwijze Margreet Dolman, die toch echt wel tegen een stootje kan en heus wel wat heeft meegemaakt aan verhalen over relaties, kwalen en complicaties bijna teveel. En toen was het nog maar Eerste Kerstdag en het diner moest nog beginnen. Wat moest er wel niet van het nieuwe jaar worden als het oude jaar al helemaal van zijn ankers was geslagen?

Wynia's Week verschijnt 104 keer per jaar. De donateurs maken dat mogelijk. ***Doet u mee?*** *Hartelijk dank!*